

„Nebojte se.“

Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“

Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Buďte pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“ Mt 28, 1-10

Jo, nebojte se. Slyšíme to z celé Bible dosti často. Nebojte se. A přesto nebo možná právě proto se stále něčeho bojíme. Bojíme se velkého zemětřesení, anděla Páně sestupujícího z nebe, odvaleného kamene a prázdného hrobu. Bojíme se nečekaných věcí, návratů do minulosti, která nepřináší nic dobrého, bojíme se toho, čemu nerozumíme i toho, co v nás vzbuzuje nečekané reakce. Bojíme se usednutí na odvalený kámen, protože víme, že za ním už nic není. Strach bez sebe, smrt, která se ukazuje jako živá, to je to, co nám i dnes nahání hrůzu. Přítomnost života tam, kde měla být smrt a přítomnosti smrti tam, kde měl být život. Lidská konečnost a Boží nekonečnost, něco, co sami neumíme a nedokážeme dost dobře uchopit, už protože je to schované právě a jen ve víře.

Ale vy, ženy i muži, co jste sem přišli, případně to tu hlídáte, vy se nebojte. Hledáte Ježíše, který byl ukřižován a měl ležet přesně tady, ale už tu není. Byl vzkříšen. Klidně se podívejte. Ale teď je to na vás. Rychle to povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen a už je předhání do Galileje a tam že ho spatří, tam se s ním potkají. A to jsem vám měl vyřídit. Tak běžte, ať to i stihnete, aby z toho ani jeho učedníci nemuseli být a nebyli tak vyděšení, jako jste teď vy, ale klidně je na to už připravte. S tím, že už vy sami víte víc a všechno to můžete i vypovědět, jednak máte komu a jednak je to i vaším úkolem vyřídit, že byl vzkříšen a v hrobě už ho nenajdou, protože je už i on sám někde jinde. Jde před vámi a už je skoro tam, kde se vám i bude chtít ukázat a zjevit, aby i oni věděli.

A ženy běží. Rychle opouští prázdný hrob a se strachem i velikou radostí utíkají to oznámit jeho učedníkům. Strach mají i nadále z toho, co se tam všechno dozvěděly, ale současně se těší z toho, že vědí, kde je nebo spíš kde by ho i měly najít a že už vlastně není mezi mrtvými, ale by vzkříšen, jen ho najít. A v tom je i potká, ještě ani nedoběhly k těm učedníkům a už se s ním setkávají a on jim jen řekne, aby byly pozdraveny, nic víc, nic míň, už se to tak dělá, že když někdo někoho potká nebo se s někým potká, že se ze začátku jen pozdraví. Buďte pozdraveny, něco jako ahoj nebo i dobrý den a jak to jde. Jsem upřímně zvědav, jak se budeme zdravít, až se opět potkáme. To nebude jen dobrý den, to bude ještě mnohem víc. Však ještě chvíli počkejte a uvidíte...

A ženy k Ježíši už bez bázně a hany přistupují a na jeho pozdrav odpovídají objímáním jeho nohou a uctívou poklonou. Tomu jsme sice daleci, ale co my víme, jaké to bylo a jaké to bude. A Ježíš jim na to říká, co už jsme jednou slyšeli, i když třeba ne přímo od něj, nebojte se. Jo, nebojte se a klidně pokračujte. Jen jděte a oznamte to mým bratřím, aby klidně pokračova-

li až do Galileje a tam mě uvidí. Tak přesně to chtěly ty ženy slyšet a chce to slyšet asi každá žena, neboj se a běž, jen pokračuj dál a tam už sama uvidíš. A ženy Ježíše skutečně poslechnou, ale až tam dnes nepůjdeme. Důležité a podstatné je to, aby se nebály a co mají udělat pak, by bylo na další vyprávění. Nebojte se. Tečka. Hned dvakrát to musely uslyšet, nejdřív od usednuvšího anděla a pak i od samotného Ježíše, který je napřed jen pozdravil.

Je příznačné, jakou roli mají v prázdném hrobě právě ženy. Jsou první, kdo se k němu vypraví, jsou první, kteří se o tom všem, co se stalo, dozvědí a jsou první, komu je i v tomto případě řečeno, aby se nebály. A současně je příznačné, že to jsou právě ženy, kdo i v tomto případě na nic nečekají a sotva se něco dozvědí, tak hned běží a sotva doběhnou, tak se jen na chvíli zastaví, aby opět mohly běžet. Původně jsem to vůbec nechtěl psát, ale jde o takové ženy v běhu. Ale není špatné si to uvědomit, jak nás ty ženy neustále ve všem předbíhají, až mě to někdy trochu děsí a současně neustále překvapuje, jak jsou neuvěřitelně rychlé.

A je rovněž příznačné, že právě ženy se toho zas až tak nebojí, nebojí a běží. Vyděšení a strachem bez sebe až jako mrtví tam byli především strážci, kteří ukřižovaného Ježíše měli hlídat nebo spíš hlídat jeho hrob, aby ho třeba někdo neukradl a neprohlašoval o něm, že vstal z mrtvých. Tím by se právě ukázala ta Boží i Ježíšova jedinečnost, kterou tam nikdo moc nechtěl dopustit. Ale dejme ještě chvíli hlas právě ženám. Ty se toho nebojí. Takže ještě jednou, ženy jsou zde těmi, kdo i nás muže učí tomu, abychom se ani my nemuseli ničeho bát. Ženy jsou těmi, kdo nás právě že předbíhají, a to i v našich straších a jakési mrtvolnosti a současně vyřizují a ukazují, kudy vede cesta a kam se i my, třebaže muži, máme vydat.

Je dobře si to uvědomit právě o velikonočním týdnu a velikonočních svátcích, nejen, že nám letos unikne jinak celkem pravidelné šlehání, ale hlavně to, že nám i vyprávění o prázdném hrobě přináší i to neobyčejně hluboké svědectví o ženách, které nám přinejmenším teoreticky mohou být příkladem v tom, jak se v životě nebát a být jim právě za to vděční. Neboť jsou to i ony, kdo tu řeč nebojte se, předávají dál a dál, doslova běží za ostatními, aby se ani oni nebáli. A řekli jim všem, jak to je. Ze strachu totiž vysvobozuje především vysvětlení, jak to je, nejen co se stalo, ale i jak to je. V tom bychom si měli vzít i od nich příklad. Jak to je.

A proto blaze všem ženám, že se toho nebojí. Blaze všem, kdo své muže někam vedou a je to i většinou k dobrému a blaze i nám mužům, že je máme, i když o tom třeba ani nevíme. A blaze těm, kdo se toho nebojí. Nemusejí to být jen ženy, ty jsou jen první, ale můžeme to být i my, muži, kdo se přestaneme bát a pak uvidíme. Přestaneme se bát toho, co neznáme, přestaneme se bát nových věcí a druhých lidí, přestaneme se bát, že nás ty ženy předeženou. Sice se o to občas pokoušejí, ale vždy nebo spíš většinou je to zase jen na nasměrování nás mužů, ať už jimi je anděl Páně nebo sám Pán Ježíš. Je dobré si to někdy uvědomit, že to nemají jen od sebe, případně u sebe, ale že to přichází ještě odjinud. Jen jim k tomu dát prostor.

Takže ne že všechnu moc ženám, toho bych i sám byl dalek, ale rozhodně se od nich můžeme učit být beze strachu. Ničeho se nebát a povědět, vyřídit i těm ostatním, aby se nebáli. A čeho, to už víme sami asi nejlépe. Nebát se toho, když se stane něco nečekaného, nebát se prázdného hrobu, velkých zemětřesení a létajícího anděla a hezky sami jít a hledat, a to až k samému zdroji Ježíšovy existence na této zemi, až tam, kde ho i uvidí. Nebát se vlastního strachu a obrazně řečeno jít Ježíši jakoby naproti, a to i v našich otázkách, kde teda je, když ne tady a kde ho i my sami máme hledat. Snad ne tam, kam nám i ty naše ženy ukazují. Není někdy od věci je tu mít, v tomhle se nám myslím hodí převelice, že se toho samy nebojí.

Přeji vám požehnané velikonoční svátky i bez pomlázky, ale také beze hněvu a beze strachu.